

LA INDIGNACIÓ DELS CARRERS FA FORA EL PP

nº 49 - març 2004 - donatiu 1,50 euros

Editorial i pàgines centrals: pàg. 3, 8-13
La indignació al carrer
va fer fora el PP

Congrés de CCOO: pàg. 4-5
Corrent d'opinió de Girona:
La burocràcia no va poder amb ells

Sindical: pàg. 6-7 i 13
Pearson, Fisipe, Astilleros,
Una altra volta de rosca
Funosa en neu de guerra

Moviments: pàg. 14-15
Rojos i Roges a la xarxa contra els
tancaments; Operació Estany 2; 8 de març

Constitució europea, ¡NO! pàg. 16-18
Campanya unitària i avenços per
una candidatura del NO

Internacional: pàg. 19-20
Palestina

Suplements: Correu Internacional 104. Haití

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

HAY MOTIVO.

És una pel·lícula composta per 32 curts de 3 minuts cadascun, així que té 32 directors, tots ells de l'Estat espanyol. El tema: la denúncia de la política del PP.

No la fan a les sales comercials (al menys, fins ara), han fet passis a centres culturals, associacions de veïns i centres cívics, però tothom s'ha d'espavilar per saber on la donen.

De moment estan tots els curts penjats a internet:
<http://www.haymotivo.com/>

THE STATION AGENT (Vías cruzadas), del director Tom McCarthy.

Tres persones solitàries coincideixen en una antiga estació de tren i el seu contacte els omplirà un buit. Però encara que estem parlant de l'amistat que redimeix no parlem d'una pel·lícula tova, l'equilibri és la paraula justa per definir-la: hi ha situacions tristes que estan plantejades per a que riguem, i escenes de comèdia amb un fons per afligir-se.

L'ésser humà derrotat s'aïlla del món per evitar que el món li segueixi fent mal: un home jove que pateix nanisme és el centre d'aquesta història que parla de les coses que ens fereixen i que, quan troba algú que li ofereix companyia, descobreix que senzillament és perquè necessita el mateix que vol donar.

Deliciosa (també és cinema social reflexionar sobre la condició humana, o no?).

Difon aquesta marca!

¡Qué felicidad, vivir en Aznar! ¡¡ consado por la multitud frente a la sede del PSOE tras la victoria PÁRTICIAS DEL MUNDO

Imagen del Teledecano de TVE, con Temespaña al fondo.

¡ALFREDO URDACI ES SOCIALISTA!

Después de conocerse la victoria del PSOE en las elecciones generales, Alfredo Urdaci, jefe de informativos de TVE, ha sorprendido a propios y extraños con una sorprendente declaración: "soy socialista", ha confesado con lágrimas en los ojos, "y cuando he anunciado la victoria roja incluso he tenido una erección, la primera en 46 años, oiga usted".

Seguidamente, ha querido denunciar la manipulación de la que sido víctima durante estos últimos años y especialmente durante los últimos días. "Yo no era consciente de todas aquellas horribles mentiras. La culpa era del Partido Popular, que como todo el mundo sabe controlaba la Redacción de Informativos a través de los sindicatos, unos fachas holgazanes, por cierto".

Urdaci tampoco ha tenido reparos en revelar sus simpatías por el nacionalismo. "Urdaci es un apellido vasco. De pequeño era abertzale y lucía con orgullo mi chapela por calles y manifestaciones. Es más, en unos ejercicios espirituales que hicimos en Montserrat con el Opus Dei me besé con una barcelonesa y en aquellos momentos íntimos practicamos el catalán", ha recordado con ternura.

Continuando con sus recuerdos, Urdaci ha explicado su militancia en las Juventudes Socialistas, "En su promoción estábamos Matías Prats, Luis María Ansón, Pedro J. Ramírez y Ernesto Sáez de Buruaga. Éramos unos rojos de cuidado: cada mañana cantábamos La Internacional, íbamos a Marx e incendiábamos bancos al grito de ¡Muerte al capital!".

Alfredo Urdaci y Matías Prats, en las Juventudes Socialistas.

Tras descubrir estos aspectos de su pasado se ha mostrado confiado en seguir como jefe de informativos. "Lo importante para mi cargo no es ser de izquierdas o de derechas, la principal cualidad de un buen periodista del ente público es ser dócil, y les aseguro que será difícil encontrar un tipo más dócil que yo".

No obstante, todo parece indicar que Urdaci dejará su cargo pero no el ente. Fuentes reputadas de la cadena aseguran que se incorporará de inmediato al elenco de actores de la serie Cuéntame, en la que Urdaci interpretará a Genara la abuela roja de los Alcántara. Otras hipótesis que se barajan es que pase a dirigir Cine de Barrio junto a Carmen Sevilla.

[HOME] [¿QUÉ PASA?] [E-MAIL]
MUNDOGRUEL
 [ASÍR A FAVORITOS] [FAVORITOS]
¡SE ACABO LA CULTURA, EMPIEZA LA DIVERSIÓN!

El PP ha sortit derrotat de les eleccions.

Aquests resultats contradeien totes les enquestes anteriors que només discutien si el PP arribaria o no a la majoria absoluta. Però la reacció del Govern davant l'atemptat, manipulant, tergiversant, mentint, ... va omplir el got de la paciència de molts. Els partits parlamentaris van seguir a l'unison al Govern, i van cridar a milions de treballadors que volien solidaritzar-se amb els morts i ferits madrilenys, a manifestar-se després de la Monarquia i el Govern de la guerra, amb la constitució com bandera contra el terrorisme. Semblava que tot marxava vent en popa per a Aznar-Rajoy. Però aquesta farsa va saltar poques hores abans d'obrir-se els col·legis electorals, quan en plena jornada de reflexió desenes de milers de manifestants, desbordant la política de contenció de PSOE, IU, ERC, ... van sortir espontàniament al carrer, van trencar el silenci, van acorralar al PP, i amb la seva acció i molta ràbia continguda van arrossegar a centenars de milers de abstencionistes a les urnes a l'endemà. Aquestes desenes de milers van fer el que cap partit d'oposició es va atrevir: a denunciar al Govern per falsificar interessadament els fets, per utilitzar els cadàvers de forma canalla, ... i així, aquell dia el PSOE va guanyar a pesar d'ell mateix.

Els mitjans de comunicació destaquen el gran triomf de Zapatero, superior en vots a l'històric 82. Però entre la primera victòria de Felipe González en el 82 i l'actual de ZP hi ha una diferència significativa: llavors les il·lusions estaven amb el PSOE i Felipe González, que apareixia com el primer govern de l'esquerra després de decennis de dictadura franquista; certament que a aquestes il·lusions van seguir les desil·lusions i l'anomenat "desencantament", sobre aquest desencantament i amb l'abstenció en constant creixement el PP va arribar al Govern i fins la majoria absoluta. Avui no són les il·lusions en ZP les quals li porten al Govern sinó l'odi que ha acumulat Aznar-Rajoy. Zapatero té més vots que Felipe González, però molt menys marge i menys confiança. A més, l'experiència dels governs PSOE està àdhuc recent.

Hi ha àdhuc una qüestió molt més important que tot l'anterior. El moviment de masses ha contribuït d'una manera decisiva en la caiguda del PP del Govern. Això reforça la confiança dels treballadors i la joventut en les seves pròpies forces.

En aquest viatge, IU va quedar arraconada pel vendaval, ja que s'havia diluït a l'ombra d'un futur govern PSOE i en acusar falsament a ETA va ser més papista que el papa. El mateix podríem dir d'ERC, ja que el seu paper en aquests dies va ser penós i igualment nefast, potser de por de ser assenyalat pel dit d'Aznar com còmplice "de l'atemptat d'ETA". Però ERC es va beneficiar de la llarga campanya sistemàtica de denúncia feta per Rajoy. va Aparèixer —sense ser-ho— com el partit més alternatiu al règim, i va passar d'1 a 8 escons. Això és el que no va fer IU.

Tres problemes es pesen sobre el nou govern que formarà Zapatero. El primer el de la seva composició, perquè qualsevol acord de Govern provoca crisi en el PSOE, per això és probable un acord des de baix amb CIU, ERC, IU, i fins i tot més endavant podria estendre's al PNB, sense que cap d'ells entri a formar part del Govern. El segon, que el PSOE segueix sent un partit amb tensions internes que amenacen el seu esclat. Fins ara aquestes tensions han pogut limitar-se a declaracions, paraules d'uns dirigents contra uns altres, ... però ara han de governar. El tercer és que el moviment de masses va prendre nota de la seva força en les manifestacions del dissabte a la tarda i nit i exigeix a ZP mesures, la primera la de sortir de L'Iraq.

Estem convençuts que Zapatero no trigarà a decebre com el va fer Felipe González, per a acabar aplicant una política proimperialista (recordem que el Govern del PSOE ens va ficar en l'OTAN i ens va dur a la Guerra del Golf), una política repressiva amb el poble basc (repressió a Euskadi i LOAPA), ara seguint el Pacte contra el Terrorisme, i una política econòmica de benefici dels sectors empresarials. Però no es tracta d'especular, sinó d'organitzar-nos i mobilitzar-nos per a aconseguir les reivindicacions. Dissabte que ve 20 de març hi ha la manifestació internacional contra l'ocupació de L'Iraq i Palestina. Serà la primera demostració de la força amb que ha sortit el moviment d'aquestes "eleccions".

15 de març de 2.004

El moviment de masses ha contribuït de manera decisiva a la caiguda del govern

---

Lluita exemplar del corrent d'opinió
al Congrés de CCOO de Girona

La burocràcia no va poder amb ells!

Els dies 4 i 5 de març es va celebrar el IV Congrés de la Intercomarcal de CCOO de Girona amb un objectiu comú de l'aparell: **visualitzar un consens general amb l'acord polític de IC-EUIA en la llista oficial i en la política sindical, i impedir la presentació de la candidatura alternativa a secretari general i executiva per part del corrent d'opinió – no reconeguda- “per un gir sindical a l'esquerra”**. L'aparell dirigent no vol sorpreses que qüestionin el seu poder i privilegis, per això redueix la presència i les posicions del corrent en el Congrés.

El període precongresual

En el LI 48 (mes de febrer) anunciàvem que les dificultats que ens trobaríem serien enormes i s'han fet realitat: **a)** no acceptant el document alternatiu que vam presentar, va passar com esmena a la totalitat; **b)** durant el període de pre-congrés ens van impedir fer arribar y debatre les nostres propostes a les assemblees al conjunt de l'afiliació; **c)** es debaten quantitats de documents (Intercomarcal, CONC, Confederal, Federació) desconeguts per la majoria d'afiliats/des i els mecanismes de participació son quasi nuls així hi ha assemblees que en un parell d'hores discuteixen com a mínim tres processos congressuals que, junt a la desmobilització, comporten que la discussió i elecció de delegats/des es limiti a l'aparell i a l'entorn proper de delegats/des de la seva influència; **d)** preparant unes normes del Congrés no consensuades i que no garantien la igualtat d'oportunitats a totes les opcions; **e)** la prohibició d'obtenir la llista dels delegats/des escollits a cada assemblea, passant-se pel folre el que a l'executiva es va decidir de lliurar-les a petició de la nostra demanda, mentre l'aparell les va

utilitzar per anar un per un dels delegats/des per tal que avaluessin la seva candidatura d'“integració”; **f)** reunió de l'aparell i de companys que assistien com avaladors del pacte IC-EUIA amb la nostra candidatura per “formalitzar”i utilitzar una trobada que justificués la voluntat de transaccionar part del document i integrar-nos en la seva proposta d'executiva, quan en 4 anys han rebutjat totes les nostres propostes; **g)** declaracions en els mitjans de comunicació del fins ara secretari general, J. Presas, i del successor A. Álvarez: “*un grup de persones que se situa al marge, fet que denota que no tenen cap base. Si més no una base sindical*”,

Jordi Presas, secretari general sortint, en la Mesa del Congrés. Diari de Girona

aquestes respostes són les mateixes de quan va acabar el III Congrés, la desqualificació personal i la no acceptació democràtica de que tenim diferències en el si de CCOO i dels resultats del III Congrés. Aquest és el marc de com s'arriba al Congrés on no s'han garantit les bases mínimes per afrontar democràticament el procés de debat.

El Congrés i les maniobres de l'aparell

Va arribar el Congrés i la nostra candidatura, avalada per 19 delegats/des, es va presentar en el temps establert per les normes, la de la majoria 98 avals. Només se'n

necessitaven 16 (10% dels delegats/des assistents), ara la decisió era per la comissió de candidatures - no van acceptar cap membre de la nostra candidatura a la comissió- que hauria de resoldre tècnicament les dues candidatures. En el poc temps que ens va concedir la normativa ens vam preparar per exposar les nostres posicions amb el nostre document de balanç i propostes que reflectien: la no millora de les condicions de vida dels treballadors, les agressions sense resposta i el gir cap a un sindicalisme de classe, mobilitzador i democràtic. Vam rebre com a resposta la nostra automarginació i deslleialtat, la crítica permanent, el

donar suport a comitès com Sintel... tot acompanyat de falsedats, doncs sempre alguna cosa queda. Vam estar preparats per a tot això i vam repartir documentació que negava les acusacions fetes i una part de delegats/des –encara no posicionats- van començar a veure els mètodes que utilitzaven. Però la batalla de l'aparell no estava en la discussió sinó en com impedir la presentació de la nostra candidatura utilitzant “ *el tot s'hi va*”, a tall d'exemples: van fer signar a dues delegades

que avalaven la nostra candidatura un paper en blanc conforme havien assistit al Congrés, i van usar les signatures com avals de la candidatura oficial, el millor mètode mafiós, fet que la comissió va acceptar. També van fer avalar-los a un altre company, tot sabent que ens havia donat el seu aval. Així que la comissió ens va anul·lar els tres avals, però encara quedava un aval que mantenia la nostra candidatura i per la tarda, passat el termini de presentació de candidatures, l'aparell (amb J Presas com a cap) va pressionar fins a límits insostenibles a un delegat per tal que renunciés a la nostra candidatura: ho van aconseguir i ho van presentar a la comissió que ho va acceptar.

D'aquesta manera la candidatura alternativa quedava anul·lada. Vam respondre immediatament presentant un escrit de les dues delegades a qui havien anul·lat els avals per estar presents en les dues candidatures, tot declarant que elles

però el corrent -en assemblea i fent participar a d'altres delegats que ens donaven suport- va decidir no moure la posició rebutjant la proposta d'integració, doncs si s'havia d'entrar a l'executiva era amb el nostre model. Al límit del temps resolen que la candidatura s'accepta.

Àngel González i Miquel Blanch, de la Corrent d'Opinió, durant el congrés. Diari de Girona

La comissió de candidatures en la seva resolució davant el Congrés va llençar "més merda" contra el corrent: negant les pressions a delegats/des, presentant a una treballadora no afiliada a la nostra llista... Tot seguit els vam respondre desmentint els seus arguments utilitzant el temps que teníem per presentar

sabeu una de les moltes consignes dels cubans és: **RESISTIR ÉS VÈNCER**. I això és el que heu fet i amb molta dignitat".

Des de LI, on participem en el corrent, valorem que el treball dels companys/es del corrent d'opinió ha estat exemplar: per un costat en la denúncia del fracàs d'una política de CCOO -basada en la pau social sense respondre a les agressions rebudes pel PP i la patronal-, i per l'altre costat defensant unes propostes de política sindical que enfronten als anunciats nous atacs a drets i conquestes com les pensions, la llei d'estrangeria, la negociació col·lectiva, la futura Constitució Europea... proposant una organització que faci particeps als afiliats en el debat i la decisió, en el reconeixement de la pluralitat i de les minories. És un exemple que ha de prendre la lluita sindical a Catalunya i a la resta de l'Estat espanyol de com enfrontar política i mètodes, ara cal estendre els seus resultats pels propers congressos.

només havien avalat la nostra candidatura, i curiosament la comissió no ho va acceptar.

El dia 4 per la nit, la comissió de candidatures no va resoldre formalment però si políticament: anul·lar la candidatura. El dia 5 pel mat als diaris informen, per boca del nou secretari general A Álvarez, que: "Invaliden la candidatura dels "crítics" de CCOO a Girona" "El sector oficial de CCOO tira enrera la candidatura dels crítics a secretari i els conviden a integrar-se a la direcció de la seva llista"... Era la crònica d'una mort anunciada i sense que la comissió de candidatures encara no hagués resolt davant el Congrés, la nostra posició va ser continuar lluitant per la candidatura i, en cas de no fer-la efectiva, impugnar el Congrés. Davant tota aquesta maniobra vam rebre més suports, fet que vam fer constar per escrit a la comissió de candidatures, i la seva resposta va ser política: no hi ha candidatura i pel bé del sindicalisme cal acceptar la integració - ampliant la seva proposta d'executiva en 2 -. Vam respondre que la comissió donés una explicació tècnica del perquè anul·laven la nostra candidatura, doncs aquesta era la seva feina, el temps passava i l'aparell de la CONC també va participar d'aquestes maniobres. L'aparell de la CONC de Barcelona va intentar, com l'aparell d'IC-.EUiA, que acceptéssim la nostra integració a la llista oficial,

les candidatures. El secretari general de la CONC, Joan Coscubiela, va tancar el seu discurs felicitant l'antic secretari general J Presas i al seu futur successor A Álvarez, **sense conèixer el resultat de les votacions**, un cop més l'aparell amb tot l'aval del pacte polític IC-EUiA, va utilitzar els mètodes antidemocràtics i sense reconèixer la pluralitat.

Finalment no vam poder defensar les nostres resolucions per la CONC sobre la precarietat, Sintel, les pensions i contra la repressió i les sanciones dels estatuts.

Acabo amb la felicitació d'una companya que ens va fer arribar finalitzat el Congrés: "Els resultats indiquen que estem en la línia d'acció adequada. Ara més que mai, ànims i força per anar cap endavant. Com molt bé

Miquel B.- membre del corrent d'opinió i de la nova executiva

RESULTATS

Secretari General:

Aureli Álvarez (oficialista) 108 (68,3%)

Àngel González (corrent d'opinió) 25 (15,8 %)

En blanc 23 (15,9 %)

El nou secretari general és rebutjat per un 31,7 % de delegats/es.

Comissió Executiva:

Oficialistes 114 (72,6%)

Corrent d'opinió 32 (20,4%)

En Blanc 11 (7 %)

Ens incorporem a l'Executiva amb 4 membres (un més que a l'anterior congrés) y els oficialistes 15

Consell de la CONC

Oficialistes 114 (73,1 %) (2 membres)

Corrent d'opinió 24 (15,3 %) (1 membre)

En blanc 18 (11,5 %)

Delegació al Congrés de la CONC:

Oficialistas 109

Corrent d'opinió: van anul·lar la llista

En blanc: 12

Eleccions sindicals a Pearson

Mètodes diferents

En l'empresa del sector de gràfiques, Pearson Educació, es van celebrar les primeres eleccions sindicals per constituir el comitè d'empresa. Prèviament va haver un llarg recorregut de 3 anys per convèncer els treballadors, no ja de la seva necessitat doncs això estava clar per a tots, sinó de la determinació de donar el pas per formar la candidatura superant les pors, la incertesa i que el dret a formar una organització pròpia se sentís com a tal, com un recurs legítim que devíem exercir per a defensar els nostres interessos enfront de les retallades i l'omnipotència de la direcció de l'empresa. Proposar l'organització dels treballadors com a mecanisme per tal de contrarestar el deteriorament continu de les condicions de treball, es veia com la solució però, paradoxalment, sonava com invocar al diable. Sortien totes les pors. No va haver pel mig referents clars d'altres lluites sindicals que haguessin culminat en èxit i que ajudessin a impulsar i demostrar que aquest era el camí. Al contrari, els exemples van ser la marxa a Madrid dels treballadors de Sintel en la qual se'ls va veure sols, els 15.000 acomiadaments a Telefònica, tancaments d'empreses pactats, el nyap de convocatòria de vaga general contra la guerra, etc. La vaga general del 20J, en aquest vaivé legítimament ovacionada, va tenir en la plantilla de Pearson una repercussió mínima, formada en la seva majoria per treballadors molt joves amb contractació precària i sense tradició sindical. Segurament una assemblea convocada pels sindicats hagués bastat per aconseguir una participació major, però aquesta mai no es va produir. Van haver les grans mobilitzacions contra la guerra o el Prestige, mentre els treballadors van romandre aliens com a col·lectiu, encara que alguns participessin a títol individual.

Convèncer company a company que, malgrat l'aplomat panorama general, l'única sortida seguia sent l'organització dels treballadors, va dur el seu temps però es va traduir en que s'obris finalment el procés electoral

amb una candidatura de CCOO formada per 32 noms, quan se'n necessitaven 9. L'empresa no va poder evitar el començament d'aquest procés, però va acomiadar dos candidats durant el seu desenvolupament, el que va suposar el primer enfrontament amb el sindicat que no va voler reaccionar, negant-se a repartir un full entre la plantilla explicant que no s'anaven a tolerar aquestes mesures sense donar resposta. La candidatura va seguir endavant, la confiança en el sindicat va quedar minvada.

Per a la celebració del congrés del sector de Paper, Gràfiques i Fotografia, el comitè estava escollit, per fi, amb el suport total dels treballadors a la candidatura de CCOO. No va haver oportunitat que el comitè decidís en qui delegava per a la seva representació en el congrés, tal com hagués correspost fer, la designació va anar a dit des del propi sindicat. La importància del mètode, amb el qual totes les decisions i accions que emprenguem han de venir confirmades per la consulta prèvia als treballadors i el seu suport, és per a nosaltres el mecanisme que ens dona solidesa i sentit. No està en els nostres plans deslligar-nos dels qui ens han triat per a representar-los, ni que el pretengui l'empresa, ni que l'oblidi el sindicat. El comitè no és un altre mecanisme més afegit als que ja existeixen per a afeblir la voluntat dels nostres companys, desconcertar-los i que tornin al principi del cercle viciós pensant que, en realitat, facis el que facis no hi ha sortida. Trencar amb una lògica imperant en simbiosi amb la de la patronal és la sortida, construint la nostra, posant veu als nostres desitjos de dignitat i això es fa conquerint drets i defensant-los amb fermesa i

Marina Castelló – CCOO Paper, Gráficas y Fotografía. Madrid

La lluita continua Fisipe

Al tancament d'aquesta edició, la lluita a FISIFE segueix ara convertida en acampada davant de la fàbrica. L'expedient de tancament segueix el seu curs a l'espera de la resolució de la Generalitat ja que no va haver acord entre la multinacional i els treballadors. L'oferta de la patronal no es va moure dels 20 dies per any i un mínim pla de prejubilacions als 58 anys que només afectava 8 treballadors. D'altra

banda, la fantasmal oferta de compra de l'empresa per Espanyol amb crèdits de la Generalitat –hipotètica possibilitat que havia forçat la divisió de la plantilla amb l'acceptació de la reducció salarial i 30 acomiadaments- ara resulta que ni tan sols estava presentada en el seu moment, i la Generalitat no havia donat resposta doncs encara a finals de la setmana passada estava rebent documentació. Així doncs, encara a 14/3/04 segueix una lluita que es va iniciar el passat 5/12/03.

Esther. CGT.BCN

Astilleros a Madrid

El divendres 5 de març es va convocar manifestació en defensa dels llocs de treball a *Astilleros*, i van acudir

treballadors de les drassanes de tot l'Estat. Malgrat els sindicats a Madrid no han fet molt d'esforç per aconseguir suports, ja que tot just es va conèixer la convocatòria, bastants delegats hi vam participar. Uns 20.000 treballadors vam omplir el centre de Madrid. Tot el nostre suport als treballadors d' *Astilleros* i esperem que ningú no signi acomiadaments o rebaixes com han fet en altres ocasions les direccions sindicals.

Raquel. CCOO. Madrid

Una altra volta de rosca

La situació del mercat de treball a Catalunya és una prova de que el capitalisme és insaciable i de la falta de resistència que aquest troba en els agents socials majoritaris.

Pot ser que l'arribada del govern tripartit hagi propiciat que les empreses, i sobretot les multinacionals, aprofitin per a dur a terme els seus plans de reconversió o de tancament. No obstant

això l'actitud que estan tenint les majories sindicals demostra que el sindicalisme desenvolupat en els últims anys ha portat fins aquestes conseqüències.

En efecte, la facilitat amb la qual les direccions sindicals han anat acceptant els processos de reconversió ha permès que les patronals hàgin apretant cada vegada més. El model de negociació que han dut UGT-CCOO en els EROs ha estat sempre basat a acceptar-los i després cobrar substancials quantitats en concepte d'assistència legal. L'excusa, basada en reformes laborals com la primera del govern del PSOE, és que legalment no es pot fer res més.

Això ha significat que la patronal ha anat avançant en els seus objectius de manera vertiginosa. Per això el que abans eren EROs que havien de demostrar davant l'Administració i els/as treballadors/as, van passar a ser xantatges d'acceptació o cobrar menys perquè l'acomiadament podia ser objectiu.

I ara, entre deslocalitzacions i tancaments, una altra volta de rosca. Comprovem com les empreses ni tan sols presenten EROs. Directament exigeixen a les plantilles acomiadaments i rebaixes de salari o, en cas contrari, inicien un procés d'ERO. D'aquesta manera aconseguen que les mateixes plantilles acceptin, per mitjà dels sindicats més moderats, una reconversió menys costosa i amb menys conflicte.

No obstant això hi ha dos aspectes esperançadors que s'enfronten de manera positiva al *entreguisme* dels sindicats majoritaris:

-Els exemples clars de resistència i victòria que podem comptar en empreses en les quals seccions sindicals de CGT i altres sindicats aconseguen parer les intencions de l'empresa. Cristalera, Indus, Mitasa, Funosa... són molts casos que aconseguen parer els objectius de les empreses i que demostren que la política seguida per UGT i CCOO a Samsung, Phillips, Autotex... no només és errònia sino que és la pitjor per a defensar els/es treballadors/as.

-La Xarxa contra el tancament d'empreses. La decisió presa per una sèrie de persones, pertanyents a diferents sindicats i organitzacions és un projecte correcte d'enfrontament a les decisions de les multinacionals. El principi del suport mutu i la defensa comuna davant agressions com les que s'estan vivint són una bona notícia per a tots els qui enfrontem el capitalisme i les seves conseqüències.

Diego Rejón. Metall CGT

Funosa: fundició d'Igualada

En peu de guerra

FUNOSA, d'Igualada, s'enfronta a un procés d'externalitzacions que pot acabar en la deslocalització. Els treballadors enfronten aquesta situació amb una primera jornada de vaga i la perspectiva d'anar a la indefinida. Entrevistem a Pere Domènech, membre del comitè d'empresa, secretari d'organització de la secció sindical de CGT a l'empresa i representant de l'Anoia al Comitè Confederal de CGT de Catalunya.

LI.- No és una multinacional: pots comentar una mica les característiques de l'empresa?

PD.- FUNOSA és una foneria fundada el 1916. El 52% de les accions són de la família Vardès. Però l'1 de febrer vam descobrir que hi ha un 48% que apareixen a nom d'una empresa suïssa, Centrativ Zurich Age, que en canvi no té representació en el Consell

CCOO i 3 d'independents (tècnics que van començar amb nosaltres fins que l'empresa els va picar el crostó). Des que vam entrar vam posar el nord en la reconversió de treball precari en fix: hem aconseguit passar d'un 70% de precarietat a un 18%. També hi ha hagut varies mogudes de negociació col·lectiva en les quals l'empresa ha acabat cedint sobre

el paper però que ha trencat en la seva aplicació. Així vam arribar a un ERO el 2001 que ens plantejava un 7% de suspensió de contractes, i CCOO va arribar a un preacord. Nosaltres

d'Administració, la qual cosa ens fa pensar que en realitat és la mateixa família Vardès que per aquesta via treu beneficis cap a Suïssa. Fins farà cosa de 3 anys va haver un gran nombre d'inversions que van fer de FUNOSA la primera foneria a nivell estatal. Però en els darrers 3 la inversió ha anat minvant i, en el nostre camp, calen inversions molt grans per a mantenir-se al dia. És una plantilla relativament jove de 329 treballadors d'una edat mitjana de 35-40 anys.

LI.- Fes-nos cinc cèntims del procés de l'empresa fins arribar a la situació actual.

PD.- Des de farà 8 o 9 anys, CGT és majoria al comitè. Ara en som 6 de CGT, 3 d'UGT, 1 de

comprometre'ns a acceptar-ho si ho feia l'assemblea de treballadors. Però aquesta va dir no, i el vam impugnar. El vam guanyar i l'empresa va haver de pagar els dies d'atur i tot. Al 2003 posa sobre la taula un altre ERO afectant a 305 treballadors durant 15 dies de desembre i una setmana d'aquest febrer que la Conselleria de Treball desautoritza. Però l'empresa ja havia donat l'ordre de tall de subministrament elèctric i, quan anem a treballar, ens trobem que els forns no poden funcionar i que tampoc no ens manen treballs de manteniment, sinó que ens confinen als menjadors durant els 15 dies. Passades les vacances de Nadal

(sigue en pág. 13)

LI davant l'atemptat de Madrid

No en el nostre nom!

Declaració de l'11/3/04 18h

El greu atemptat d'avui a Madrid, l'autoria del qual no està clara, doncs es donen com a possibles autors tant ETA com grups de resistència islàmica o àrab, ens porta a declarar:

NO EN EL NOSTRE NOM! Van respondre milers i milers de noiaorquesos quan van intentar justificar amb ells l'atac a l'Afganistan. **NO EN EL NOSTRE NOM: NO EN EL NOM DELS TREBALLADORS MORTS AVUI,** podem deixar que justifiquin una nova escalada repressiva a l'Estat espanyol ni en altres països sota la bandera de Bush i la lluita antiterrorista.

Per això diem:

1. Lamentem els fets i expressem el nostre condol a les víctimes de

l'atemptat.

2. Rebutgem els mètodes de lluita terroristes. Siguin els emprats per ETA -sigui en aquest o en d'altres atemptats- perquè no només provoca víctimes entre la població treballadora, sinó que afavoreixen intensament la campanya de la dreta franquista, reforcen un bloc darrera la Monarquia i la Constitució per augmentar la repressió sobre el poble basc i aïllen la justa lluita del poble basc pels seus drets de la resta de treballadors i pobles de l'Estat espanyol. Com també rebutgem els mètodes emprats per Al Qaeda, o d'altres grups islàmics, més enllà de que expressin

els sentiments antiimperialistes. Qualsevol sigui l'objectiu, amb aquests mètodes només s'aconsegueix que enfrontar pobles i dividir la classe obrera en benefici

d e l capitalisme d e qualsevol color.

3. Dit això, e n s reafirmem que el Govern i l'Estat són els primers responsables d'empènyer l'espiral de violència, amb una política de repressió,

prohibicions de partits, detencions... a l'Estat, o, si l'atemptat és exterior, d'haver declarat una guerra a

Condemnar els culpables

Hem expressat el nostre suport incondicional als treballadors víctimes de l'atemptat de Madrid, però no hem signat la condemna de l'atemptat, al voltant la qual s'ha format una nefasta unitat del Govern de la Guerra, responsable del patiment del poble iraquetà, i de la resta de partits, com tampoc hem cridat a participar a les manifestacions amb la Monarquia i la Constitució.

Rebutgem els mètodes de l'acció terrorista i les accions dirigides contra innocents, perquè divideixen i enfronten els treballadors; perquè empenyen els treballadors que se senten amenaçats al costat dels governs imperialistes; perquè aïllen la justa lluita contra l'ocupació de l'Iraq del sentiment de sectors de masses colpejats per l'atemptat a l'estat espanyol, quan era una majoria qui rebutjava la política d'ocupació del govern. També perquè serveixen per justificar una nova onada

bèl·lica per perseguir el terrorisme, perquè és nefast que dirigeixin el seu odi contra civils i no a organitzar la lluita dels pobles contra l'opressió. Per tot això cal rebutjar aquests mètodes contraris a la causa dels pobles i dels treballadors.

Però no condemnem "els terroristes" i menys en abstracte, afegint-nos a la comparsa de l'imperialisme i els estats -que són els grans violents del planeta- en una condemna, és a dir, demanant a l'estat que persegueixi i castigui els culpables. Aquí hi ha un primer i decisiu responsable dels morts, i és la política imperialista del PP. Per a l'imperialisme, per Bush i Aznar, sí que exigim condemna.

Aquesta situació es repeteix una i altra vegada amb els atemptats d'ETA. IU i ERC, amb les direccions de CCOO i UGT, surten sistemàticament del braç d'Aznar en la condemna dels

atemptats, cosa que s'utilitza des del poder per collar-nos encara amb més repressió. El mateix passa quan veiem atemptats suicides de joves palestins que cometen la barbaritat d'entrar en un autobús carregat de dinamita. Què li importa al govern sionista la mort de treballadors, si n'obté una nova legitimació de la seva política repressiva! La manipulació informativa demostra el poc que li van importar a Aznar els treballadors morts a Madrid. A qui s'ha de condemnar? Al palestí que -desesperat per tanta humiliació, opressió i fam del seu poble- no veu una altra sortida que matar-se per intentar afeblir un equivocat enemic o a qui proca l'estat de desesperació? Bush, Aznar, vosaltres ens veu ficar a la guerra: vosaltres sou els responsables de les morts tant a Bagdad com a Madrid; vosaltres sou els culpables.

l'Iraq i col·laborat en la massacre de la seva població civil. És doncs el govern del PP qui ens empeny a dues guerres: una guerra dins l'Estat en concret contra el poble basc, i una altra d'imperialista. I en totes dues moren treballadors. Així doncs, el govern del PP és el màxim responsable d'aquesta situació i dels efectes que provoquen les seves declaracions de guerra, tant internes als pobles de l'Estat, com externes a l'Iraq.

4. Manifestem que només amb la solució dels problemes de fons es resoldran els conflictes, dels quals es deriven atemptats com el d'avui. I si el de fóra és el problema de l'imperialisme i la seva guerra, el d'aquí, continua sent la negació per part de la Monarquia del dret d'autodeterminació del poble basc.

5. Cridem a no deixar-nos utilitzar pels qui usen els nostres morts, els treballadors, el nostre nom, per a consolidar el seu poder, el seu Estat. No a una mobilització sota el nom de "Amb les víctimes, amb la Constitució, i per derrotar el terrorisme". Cridem a que tothom envii comunicats (a la premsa i a la Conselleria i Ministeri de l'interior) des dels seus llocs de treball en solidaritat amb les víctimes i les seves famílies, però contra el govern que manté la guerra a l'Iraq i augmenta la repressió contra el poble basc.

6. No més morts innocents: Fora les tropes d'ocupació espanyoles de l'Iraq! Dret a l'autodeterminació del poble basc i de més nacions històriques! NO EN EL NOSTRE NOM.

Declaració del 12/03/04 9h

Davant els esdeveniments de la nit de l'11-M manifestem:

1. La nostra denúncia a la política de manipulació informativa per part del Govern i de l'Estat sobre l'autoria de l'atemptat, en una maniobra electoralista sense escrúpols que és un insult, en primer lloc, a les víctimes que l'han patit.

2. El Govern intenta mantenir la confusió fins la celebració de les eleccions, ja que presentar l'atemptat com una acció d'ETA el reforçaria a les urnes. Lamentablement, sota la pressió dels mètodes d'aquesta organització, el PP ha aconseguit el suport d'amplis sectors a la seva política franquista de retall de les llibertats i al règim monàrquic. Però si, al contrari, es confirmés l'autoria de la resistència àrab, possiblement l'atemptat es giraria contra els interessos del PP i de la Monarquia. És el PP -amb l'aval del Rei- qui ens ha ficat en la guerra de l'Iraq contra l'opinió majoritària dels pobles de l'Estat espanyol. Estem en guerra perquè els interessos de la burgesia espanyola representada al PP així ho exigien, y ahir aquesta guerra no va fer sinó arribar als carrers de Madrid. Els seus efectes, com sempre, van caure sobre els treballadors. **Així doncs, els morts d'ahir han de caure sobre la consciència del Govern i del règim per les seves ànsies imperialistes. Ells són responsables de l'atac a l'Iraq i de les seves conseqüències. La reti-**

rada de les forces ocupants espanyoles de l'Iraq és l'única sortida per als treballadors. No volem tornar a ser carn de canó en una guerra que no és la nostra.

3. Més lamentable encara que la previsible actitud del PP ha estat el seguidisme de l'esquerra parlamentària i dels partits nacionalistes bascos i catalans. Tots -PSOE, IU-IC, ERC, CiU, PNV, EA- van córrer a reforçar el front constitucionalista, amb la condemna de l'atemptat (automàticament atribuït a ETA) i el suport a les mobilitzacions convocades pel govern. En nom de la "unitat de tots els demòcrates" tots van avalar la política del PP. Cal trencar aquest front perquè és un atac frontal contra els drets dels pobles i cal portar el clamor contra la guerra a l'exigència de la fi immediata de l'ocupació. Els treballadors no estem del costat del govern imperialista, sinó dels pobles massacrats per l'ocupació.

4. El Govern ja ha intentat criminalitzar els immigrants d'origen àrab en maniobres anteriors, com l'anomenada "Operació Estany" portada a terme per l'Audiència Nacional a Catalunya. Als EEUU, Bush va imposar una autèntica caça de bruixes contra les comunitats àrabs, després dels atemptats de l'11-S. **No volem caps de turc ni més enfrontaments entre treballadors: no podem permetre que paguin els immigrants per les r e s - ponsabilitats del govern.**

LI

Qui és Al Qaeda?

Al Qaeda és una organització política i militar lligada al *wahabisme*, la doctrina defensada pels deixebles de Ibn Abd al Wahab (1703-1792), predicador rigorista, la influència dels quals va predominar en l'Islam saudita. Els *wahabistes*, que en principi donaven suport a la monarquia saudita, van canviar de dimensió a partir dels 70 i es van dedicar a la propaganda a escala mundial de la seva ideologia profundament fonamentalista, assumida com un projecte polític pels sectors financers dels petrodòlars. Aquesta política va ser fortament recolzada per l'imperialisme nord-americà durant els 80 i 90 sota el lema d' "islamització" del

cinturó verd, és a dir des del Marroc a l'occident fins Indonèsia a l'orient llunyà, passant per Egipte, Turquia, Pakistan i Afganistan. Així que tant Bin Laden com la seva organització Al Qaeda van sorgir com un producte de la política conscient i manipulada per la CIA per lluitar contra el comunisme i el nacionalisme en els països musulmans. No obstant això, la discòrdia entre la nova burgesia dels petrodòlars àrabs i el capital imperialista nord-americà va provocar la ruptura d'Al Qaeda amb el Pentàgon i des de llavors l'organització islamista es va ficar en una lluita fèrria a nivell internacional contra els EUA. De

fet, Al Qaeda és una xarxa de dirigents polítics, religiosos i militars que treballen o es coordinen amb diferents grupuscles en diversos països. En molts casos, Al Qaeda no té un control directe sobre aquests grups que actuen pel seu compte imitant els mètodes internacionals de l' "organització mare" o altres organitzacions *wahabistes*. Sembla que els atemptats portats a terme a l'Iraq, Turquia i ara a Espanya estan executats per grupuscles d'aquest tipus. I el mètode que utilitzen és un terrorisme terrorífic amb el qual reemplaçar la lluita de les masses.

La indignació dels

La millor jornada de reflexió

Tot va canviar el 13 de març, quan es va esgotar la paciència, satisfeta després d'anys de mentides, manipulació, prepotència i atacs contra els nostres drets. El poble es va tirar al carrer per a dir prou, i amb el carrer com única arma va ser més fort que els poderosos. I va ser més que mai poble, un poble fart, que va reaccionar malgrat una esquerra parlamentària paralizada i arrenclada a les banderes del PP. Tot va ser espontani, i no gràcies, sinó a pesar d'aquesta esquerra: que prenguin nota perquè va ser aquest clam el que els ha dut al govern.

Les coses pintaven molt malament a l'endemà de l'atemptat de Madrid. Convocatòries en tot l'Estat en defensa de la Constitució, i tots sota la pancarta del PP contra el terrorisme. Ni una sola veu discrepant: emparats en el nostre dol, exigien silenci. Que a ningú se li acudís protestar.

Però aquest silenci es va anar esquerdant, a mesura que es coneixien les notícies que la majoria dels nostres mitjans de comunicació havien amagat. Era divendres, i a les set de la tarda la gent començava a tenir dubtes. En les manifestacions convocades pel "front constitucional dels demòcrates" (amarrat pel PSOE, IU i la mateixa ERC) s'escoltaven veus contra la guerra. La policia va treure a Rato i Piqué de la manifestació de Barcelona perquè la gent els esbrancava. A aquesta hora una convocatòria espontània ens va dur a 500 davant la seu del PP a Barcelona: no acceptàvem el "trágala" del front constitucionalista. "La Guerra és vostra, la sang és nostra",

crijàvem "El poble va dir no, tu els has matat". Cridàvem amb força, malgrat la por: encara érem molt pocs, només els "alternatius", mentre l'esquerra oficial feia de cor d'Aznar, amb Llamazares al costat del Príncep.

El dissabte va seguir el degoteig de notícies: es feia evident el cop d'estat informatiu a què ens havien volgut sotmetre. El poble, que havia anat a les manifestacions convocades en defensa de la Consitució perquè volia viure el dol col·lectivament es va sentir enganyat. Els mòbils van començar a sonar amb missatges cridant a manifestar-se davant la seu del PP. La primera concentració es va fer en Madrid, i això va donar força a tota la resta. Madrid sortia a exigir la veritat i a demanar comptes pel que ens havien fet. 15.000 en la seu de Génova i es cridava reunir-se a mitjanit a la Plaça del Sol. "Así, así, así lucha Madrid", "Los de Moncloa no van en Cercanías", "Antes de votar, queremos la verdad". "¿Quién ha sido? ¿Quién ha sido?", "Las bombas de Irak, estallan en Madrid", "Nos han convocado los asesinados", "En ese tren íbamos todos"... La gent va baixar fins Atocha. Era la millor forma d'honorar

als nostres morts, ben lluny dels responsables polítics de l'atemptat.

Era com si recuperéssim tota la força que havíem sentit en les manifestacions contra la guerra. Malgrat el que ens havien martellejat, no ens havien fet oblidar que en el carrer som forts, que les mobilitzacions serveixen d'alguna cosa. El Govern protagonitzava les últimes raneres, i el franquisme del PP sortia al descobert: amenaces de suspendre les eleccions, d'estat d'excepció. La burgesia catalana amenaçava a través de Duran i Lleida: "ens ha costat molt tenir les llibertats que vam gaudir ara". El PSOE tornava al paperit –com ERC a través del conseller en Cap– "calma, calma, calma...". Però el poble ja no es deixava arrugar i això els va deixar lligats de peus i mans. El crit era unànime: "Dimissió, dimissió". Eren les dues de la matinada, però ningú volia anar-se'n a dormir.

van ser aquestes manifestacions qui van causar el gir dels resultats electorals, i no per la conjuntura de l'atemptat –com insinua ja el PP– sinó perquè la gent n'estava farta. Calia enderrocar a Aznar, encara que fos l'últim dia. I així ho vam fer. El missatge és clar per als qui ara li succeeixen: esteu en el govern perquè nosaltres els hem fet fora i no permetrem que jugueu més amb les nostres vides.

Cristina. Barcelona

Madrid. Mobilització davant la seu del PP al carrer Génova. 13/03/04. Indymedia

carrers fa fora el PP

La derrota del PP

El PP ha sortit derrotat de les eleccions. El PSOE ha guanyat les eleccions perquè una gran part de l'abstenció ha anat a votar per a impedir el triomf del PP. Precisament fa ara 4 anys escrivíem com portada del número de LI que feia balanç de les eleccions: "L'abstenció derrota a PSOE-IU".

Efectivament l'elevada abstenció va restar els vots a ambdós formacions que van permetre al PP obtenir la majoria absoluta. A més cal recordar que Almunia (PSOE) i Frutos (IU) havien subscrit un pacte de Govern amb el qual governar després de les eleccions. Llavors l'abstenció va pujar un 8'67%, ara va baixar un 8'5%. Significatiu per a veure la composició social d'aquesta abstenció: treballadora i jove.

Els atemptats: la gota que va omplir el got.

Certament el got estava ja molt ple; LOU, PHN, Prestige, guerra, ... La política del Govern no obstant això romania impassible convençut que amb el ferri control que imposava als mitjans de comunicació era suficient per a convertir la seva paraula en realitat; l'esquerra es queixava que així com a Bush i Blair la guerra i les mentides sobre les armes de destrucció massiva els passava factura, Aznar semblava incombustible. Les últimes enquestes àdhuc donaven majoria a Rajoy. Van arribar els atemptats i el Govern va demostrar no tenir cap escrúpol, utilitzant descaradament els morts com rèdit electoral. A mesura que es coneixien més dades i l'autoria anava quedant clar, creixia la incredulitat de la majoria al veure la cara del Govern assegurant que l'atemptat era d'ETA. Es va satisfer el got de la paciència de la majoria.

Llavors va ressorgir la consciència de la lluita contra la Guerra, les "cassolades", la convicció que el carrer és nostre. (veure article)

La mobilització va ser decisiva

Molt discutim sobre balanç de les últimes eleccions municipals, que seguien a les massives mobilitzacions contra la guerra. S'esperava l'enfonsament del PP i aquest va resistir. Aquests resultats havien caigut com un gerro d'aigua freda sobre els milers d'activistes que havien participat en les mobilitzacions contra el Govern (guerra, Prestige, PHN, ...). Llavors vam dir:

"¿Com és possible es pregunten molts companys/es que el PP repeteixi i augmenti resultats? Hi ha una primera resposta, **les eleccions**

no van ser la continuïtat de les mobilitzacions contra el govern sinó que es van fer en plena desmobilització. La responsabilitat d'aquest fet va anar dels mateixos partits i sindicats d'esquerra que tenien un pes determinant en les Plataformes contra la guerra.

(...) en aquesta desmobilització el Govern va recuperar la iniciativa amb una bateria de mesures populistes. Certament que en les Plataformes vam defensar la continuïtat de les mobilitzacions però l'error va ser no advertir que sense aquestes mobilitzacions el Govern podia recuperar la iniciativa i recuperar a amplis sectors de classes mitges, cridats a frenar l'avanç "del front popular socialista-comunista".

(Editorial LI 45, juny 2003)

Aquesta vegada la dinàmica va ser la inversa. Les mobilitzacions es van mantenir al llarg del dia de reflexió i bé entrada la matinada del diumenge d'eleccions. El Govern no es va atrevir a intervenir o ajornar les eleccions. Madrid va ser l'avantguarda en aquesta batalla, Barcelona li va seguir, i també altres ciutats. En el País Basc el clam va ser majúscul quan un policia assassinava a tirs a un forner per negar-se a posar un cartell contra ETA. Les mobilitzacions declarades il·legals pel govern (fins van arribar a amenaçar amb declarar un Estat d'excepció) i el Govern va ser acorralat i desemmascarat al mateix temps que s'imposava una rectificació a les declaracions d'Interior sobre l'autoria. Les mobilitzacions van estar encapçalades amb milers de joves, molts d'ells abstencionistes de sempre que aquesta vegada van anar a votar.

No minimitzar la força del PP.

Però la derrota del PP no cal exagerar-la en termes absoluts. Aznar s'havia enfrontat a tots i a pesar d'això tot just si ha retrocedit en nombre de vots, perdent una mica menys de 700.000 vots, amb més de 9,6 milions de vots, el que hagués estat suficient si s'hagués mantingut l'abstenció. Aquesta dada no és menor, ja que ja en anteriors eleccions havíem analitzat que el PP havia consolidat un sector social. Aquest fet més enllà del control dels mitjans de comunicació, es tracta d'una base social real. No obstant això ha retrocedit de forma significativa en el P. Basc, a Catalunya i en el seu feu galleg.

Hi ha altre aspecte a analitzar i és el comportament de l'extrema dreta. Mentre el PP va estar en el Govern i va recuperar l'esperit franquista ple, l'extrema dreta va conviure dintre de l'ala dreta del partit. No obstant això cal veure què ocorre amb el PP fora del Govern i en minoria, i si no hi ha sectors que comencen a actuar per fora.

IU va pagar el vot útil.

Havíem analitzat com la recent Assemblea General d'IU havia confirmat un gir a dreta, preparant-se per a entrar en un hipotètic Govern amb el PSOE. IU va buidar de contingut el seu programa per a aproximar-ho al del PSOE. Gens millor perquè funcionés el vot útil. Un curs similar va seguir el BNG a Galícia i també va pagar la reculada. IU va perdre 120.000 vots en global, el que li vacostarà passar de 8 + 1 (amb IC) a 3 + 2. A IU li queda només dos per Madrid i una diputada pel P. Valencià. Millora a Catalunya (amb IC, amb 150.000 vots més) i al País Basc (augmenta

gairebé 40.000), justament en dos governs fustigats pel PP, mentre perd a Madrid (60.000 vots) i el sud. Hi ha un element per a la reflexió. Llamazares va ser un dels més contundents en la seva denúncia a ETA després dels atemptats del dijous a Madrid, que van afectar als trens del Corredor de Henares. Analitzem els vots de congrés com vots consolidats mentre en el senat es reflecteix més la intenció de vot, sense l'efecte tan directe del vot útil. És en aquest segon sentit on s'aprecia una reculada d'IU més acusat, curiosament acompanyat amb un augment anormalment alt de vots rebuts a LI:

La conclusió que hauríem de treure d'aquesta mostra és que la política de Llamazares pegada al PP en els atemptats va rebre en les zones afectades un seriós càstig. També en aquestes zones la ruptura ha estat més accentuada. La crisi en IU està oberta. S'anunciava la possible dimissió de Llamazares.

Perspectives. El Govern Zapatero que surt de les eleccions és un Govern més feble que l'anterior. La dificultat per a trobar una aliança estable de Govern té a veure amb la profunda crisi interna que recorre el PSOE, crisi que s'ha vingut manifestant a viva veu en tota la pre-campanya.

Vots al senat al Corredor de Henares

	IU		LI	
	2004	2000	2004	2000
Alacala de Henares	7.787 (7,19%)	32.658	892 (0,82%)	26
Torrejón de Ardoz	4.082 (6,82%)	16.980	288 (0,48%)	15
Puente Vallecas (Madrid)	12.678 (9,41%)	61.298	313 (0,23%)	70
Barajas (Madrid)	1.581 (6,24%)	6.715	56 (0,22%)	6
Ciudad Lineal (Madrid)	8.213 (5,95%)	37.788	679 (0,49%)	52

Catalunya

Gir a l'esquerra

A Catalunya –com al País Basc– els resultats del PP són de daltabaix. Al final el discurs anti-català i basc li va passar factura. CIU també va retrocedint, mentre que els partits que formen govern, i que han estat blanc de les ires del govern central han sortit reforçats. Continua aplicant-se la mateixa lògica d'enfrontar al Govern Aznar.

D'entre tots els resultats el més destacat ha estat el d' ERC que passa dels 190.292 als 636.810, el que li suposen passar d'un diputat a 8. En aquest sentit ha aparegut com l'opció més clara de confrontació amb el PP, el que li ha funcionat arrossegant molts sectors abstencionistes i nous votants joves. També arrossegaria un vot de CIU que fa pagar a aquest partit el seu suport passat al PP.

Euskadi

Batasuna aguanta, però cedelx

El més significatiu dels resultats al País Basc, a més de la caiguda del vot al PP, que impulsa al PSOE, és el resultat de la crida a vot nul de la prohibida Batasuna. El vot nul passa de l'1,06% al 7,75%, això és 103.959 vots, si l'afegim els que van resultar nuls a Navarra, 15.611, això és de l'1,24% en les passades al 4,44% en aquestes. Si li treiem el percentatge mig de vots nuls en altres circumscripcions, ens dona una aproximació d'una mica més de 100.000 vots nuls. La resta de vots Batasuna molt probablement tenen a veure amb els 38.000 de Aralar-Zutik (escissió de Batasuna), l'augment de PNB i EB-IU. Si el comparem amb el vot nul en les últimes municipals calculat entre 120.000 i 135.000 vots, es posa de manifest una reculada, encara que els 100.000 d'aquesta són també una xifra molt considerable. Però aquesta política del vot nul es va esgotant.

LI va tancar la seva campanya

El pes del vot útil s'ha deixat notar en totes les opcions a l'esquerra dels partits parlamentaris, en les nostres circumscripcions LI, PCPE, POSI, que hem obtingut resultats reduïts, encara que de les tres els nostres són els menors.

L'efecte del vot útil es posa en evidència si comparem resultats en congrés respecte al millor resultat de candidats al senat. En el primer pesa molt el vot útil, de manera que és el vot que resisteix aquesta pressió, mentre que en el segon es vota més per afinat, manifesta el potencial de suport, i això és així tant perquè és una càmera amb menor pes polític com per la possibilitat de posar les tres encreuaments i repartir.

En aquest sentit el resultat més destacat per a nosaltres és el del senat per Madrid, un vot obtingut essencialment en el cinturó industrial. En Catalunya, a la pressió del vot útil calia afegir el vot a ERC com

Troba'ns a la web:

<http://www.li-litci.com>

vot de rebel·lia contra el Govern central, després que Carod anés referència permanent en tots els mitings i

Circunscripció	Congreso 2004	Congreso 2000	1º senado 2004	1º senado 2000
Madrid	532	306	12.752	933
Catalunya:				
Barcelona	309	508	1.155	1.196
Girona	98	108	664	355
Lleida	31	64	676	156
Tarragona	32	126	216	194
Total Estatal	1.002	1.112	15.463	2.834

(viene de pág 7)

ens trobem que l'empresa no ha digerit la negativa dels EROs: hi ha sancions, descomptes de les hores sindicals a 3 delegats de CGT, amenaces telefòniques, o una pintada a casa que em trobo quan vaig a portar a la meva filla a l'escola...

LI.- A partir de gener hi ha també tot el problema de les externalitzacions, oi?

PD.- Sí. Comencen a externalitzar feines d'acabats a 4 tallers auxiliars i a la presó de Can Brians, sense cap avís de l'empresa. Vam seguir camions i, per exemple, anaven al Polígon Superrubí, sense cap mínim de seguretat laboral, i on al tractar de parlar amb els treballadors ens diuen que els han avisat que no poden parlar amb ningú... A la vegada entren 40 treballadors d'ETTs. És evident que tot aquest procés d'externalitzacions prepara una pèrdua de llocs de treball fixos, així que el comitè unitàriament convoca assemblea, i la plantilla diu prou. Es vota la jornada de lluita amb aturada de la producció pel 3 de març amb l'objectiu d'exigir el control sobre les externalitzacions amb la consigna de "Per la dignitat dels treballadors i treballadores". Abans però vam demanar una mediació a l'Administració que va obligar a l'empresa a respondre'ns per escrit sobre les externalitzacions i el que ens diu és que seguirà externalitzant i que només es compromet "a consultar con el comité en caso que desaparezcan una secció o varias". La perspectiva és deixar només les tasques de fusió i moldeig, i per tant que quedin només uns 130 treballadors de plantilla i

declaracions del PP, i que va arrossegar molt vot de joventut.

No obstant l'anàlisi dels resultats que cal fer-ho, el significatiu per a nosaltres –així el vam dir des del principi– és la possibilitat que ens ofereixen les eleccions per a arribar a nous companys/as, per a estendre les nostres propostes i propaganda usant els reduïts espais electorals de difusió en ràdio, TV, pancartes, ... Els actes centrals, convocats per a dijous i divendres de l'última setmana, es van viure en ple anunci de desconvocatori d'actes que van fer els partits parlamentaris. Nosaltres decidim mantenir-los, perquè era més necessari àdhuc per la situació el poder debatre sobre els fets. Enmig de tanta confusió, a Barcelona es van reunir 48 persones, 35 a Girona i a Madrid es va impedir la realització de l'acte a pesar de tenir la comunicació de la Junta Provincial.

l'acomiadament de 200.

LI.- Què proposeu respecte als treballadors en precari? Com abordeu aquest tema?

PD.- Nosaltres proposem que passin a plantilla perquè la realitat és que cal més personal. Per exemple els d'ETTs: molts havien estat treballadors de FUNOSA i mai no havien demanat feina a una ETT: és l'empresa qui dona en forma totalment il·legal les dades d'aquests treballadors a l'ETT per a que vagi a buscar-los i els contracti. Ells assisteixen a totes les nostres assemblees i en concret, menys 2 o 3 que tenen por, recolzen la mesura de lluita. Semblant podríem dir de Can Brians: nosaltres proposem que tots els que estan en 3er grau siguin contractats directament per l'empresa. Amb el que cal acabar és amb la sobreexplotació que vivim: amb contractes d'inserció de 60.000 ptes, amb treballadors sense papers que treballen en negre, amb tallers sense seguretat...

LI.- Però ja es parla de deslocalització: no et sembla que és un camí sense sortida?

PD.- Han començat a parlar de deslocalització a Turquia o Xina –al principi parlaven dins la mateixa comarca, però ara ja no–: és una de les amenaces que ens ha arribat avui per carta a casa per intentar aturar la vaga de demà. Igual que tot el desplegament de guàrdia civil per garantir el "dret al treball". Però l'opció de o més precarietat o tancament no és certa. D'entrada com a comitè –no només com a CGT, sinó d'acord amb els companys de CCOO i UGT– no estem disposats a pactar

indemnitzacions que són pa per avui i gana per demà. Estem parlant de buscar sortida: estem parlant d'autogestió, de socialització... digues-li com vulguis però som els treballadors qui fem funcionar l'empresa.

LI.- Ho veus real? No caldrà acompanyar-ho de mesures polítiques?

PD.- És real i és necessari. L'Anoia és la comarca amb més atur de tota Catalunya i que a partir del 2007 amb la liberalització del tèxtil, encara serà pitjor ja que aquest sector és el majoritari a la comarca, sobretot per la quantitat de dones que hi treballen. Estem parlant de que podem arribar al 50% d'atur. Llavors cal moure els fils polítics i exigir a les administracions, tant la Generalitat com les administracions locals que canviïn de política. Mira, nosaltres tenim tres línies de producció: la d'automoció i la línia blanca que són de molta qualitat i rendibles, i la d'obra pública. Aquesta darrera és la que té competència de Xina, és cert, però també, encara que més car, els nostres productes es venen per la seva qualitat. Doncs bé, cal exigir a les administracions que comprin els nostre productes. I això és possible: depèn d'ells. I de nosaltres, és clar, de que tinguem força per imposar-ho pel bé de la comarca. De moment, nosaltres tenim la vaga de demà per davant que a l'assemblea, i amb vot secret –a sol·licitud dels tècnics– només hi van haver 20 vots en contra, així que esperem sortir al 100% com a vagues anteriors, i la veritat, jo penso que a curt termini, anirem a una vaga indefinida.

El toro per les banyes

Com vam informar en el LI anterior, es va constituir a Barcelona la Xarxa de solidaritat contra els tancaments d'empreses en la qual participem. La iniciativa ens va semblar bona, i els materials de campanya correctes, però encara i així, vam plantejar en ella les seves limitacions, i ara volem desenvolupar aquí les nostres diferències amb els seus principals impulsors, els companys i companyes de *Rojos i Roges* de la EUiA.

De les limitacions

Les limitacions són òbvies i ja van centrar les discussions de l'assemblea posterior a l'acte públic del 19 de febrer: una xarxa solidària el primer que ha de tenir és amb qui solidaritzar-se i, en el nostre cas, és difícil quan diem enfrontar els tancaments i en la majoria de les empreses la lluita o s'ha acabat o ha derivat cap a aconseguir majors indemnitzacions, sense aconseguir trencar amb el pensament únic de la burocràcia sindical de que els tancaments són inevitables.

En la primera onada de tancaments, el de Samsung havia esdevingut emblemàtic.

El segon gran problema és que aquestes lluites tenen difícil solució aïllades, com vénen donant-se gràcies a les direccions sindicals majoritàries. Això també és irreversible des de la Plataforma ja que encara que faci correctament propaganda de la coordinació de les lluites, no pot substituir els mecanismes sindicals que podrien garantir-la, que no deixen de ser o des dels comitès d'empresa o des de les mateixes estructures sindicals.

No obstant això, aquestes limitacions de la plataforma, van més enllà quan és un corrent polític i sindical qui la impulsa: *Rojos i*

Roges com corrent de la EUiA, i *Crítics* en CCOO. Amb ells volem polemitzar.

Precedents: les Meses Cíviques

Fa anys, i llavors des del PRT, vam denunciar reiteradament el paper que els impulsors polítics de les Meses Cíviques els donaven a aquestes. Llavors era IU qui buscava treure un rendiment electoral a un moviment que volia social per a rentabilitzar en les eleccions per a Anguita. Era, a més, el mecanisme triat perquè els xocs de les ales més honestes del sindicalisme de CCOO amb l'aparell no es donessin en el si del sindicat, sinó que allà quedessin en meres crítiques que permetessin seguir arribant a consensos i repartiments de butaques entre oficialistes i crítics, mentre els enfrontaments quedaven portes enfora. Per aquesta via a més s'esterilitzava la lluita al mantenir-la al marge de les estructures sindicals i, per tant, lluny dels llocs de treball.

Els fets ens van donar la raó: no va haver avenç qualitatiu d'Anguita, sinó que va pujar el PP, es va avançar en el consens dins el sindicat al punt de concretar-se en la CONC amb l'entrada dels crítics al costat dels oficialistes per a seguir imposant la nefasta política de pactes de la direcció de CCOO. Amb aquesta política de les Meses Cíviques, IU havia facilitat la reculada dels crítics a CCOO i amb ells de les possibilitats d'una alternativa a la política traïdora de l'oficialisme.

Rojos i Roges i la seva política a CCOO

Les crítiques anteriors, a partir de les limitacions que veiem tots de la Plataforma, les hem fet en les assemblees de la Xarxa. Tant més quan són honests i experimentats sindicalistes els qui hi participen. No obstant això, la resposta no supera els errors polítics de l'època de les Meses. Al contrari, quan hem insistit en la necessitat de donar la batalla també dins els sindicats, que és a on es dirigeixen els companys/as de

les empreses quan es troben amb un tancament o un ERE, la resposta ha estat totalment negativa. Els processos congressuals que s'estan desenvolupant a CCOO confirmen aquesta actitud: no hi ha hagut cap batalla, ni documents alternatius, ni llistes, per part de Crítics. Encara que hem posat l'exemple del Corrent d'Opinió de Girona, ha estat en va. Objectivament doncs, en el terreny sindical, RiR ha fet com IU amb les Meses: treure la lluita contra els tancaments del sindicat, per a, des de fora, des de la Xarxa, apropiarse als comitès en lluita. I això, com en el cas de les Meses Cíviques d'un cantó no ajuda qualitativament a les lluites, i de l'altre no les converteix en element clau per a la batalla de fons per una nova direcció sindical.

Rojos i Roges davant el Tripartit català

L'actitud de RiR enfront del tripartit, s'assembla molt a la que manté davant el sindicat on majoritàriament actua, CCOO.

Encara que RiR en el seu moment es va oposar al pacte del seu partit -EUiA- amb IC, davant de les autonòmiques ja vam analitzar la seva ambigüitat pel que feia al vot: "com a mal menor" cridava a votar a les "candidatures més a l'esquerra, com IC-EUiA". També es va oposar a l'entrada de IC-EUiA en el govern de Maragall. Només que ara ja hi estan en aquest govern. Això genera una altra contradicció: és evident que la resposta als tancaments i EROs ha de tornar-se cap a exigències al govern de la Generalitat. La qüestió és que RiR, que defensa correctament això dins la Xarxa, és alhora part d'un dels partits del govern, sense que prenguin respecte d'això cap responsabilitat. És de nou des de fora com aborden el problema. Enfrontem junts a les multinacionals i la patronal en la Xarxa, però RiR segueix construint un partit que governa al seu favor. ¿En què quedem, companys?

Seguirem amb *RiR* a la Xarxa, però poc podrem avançar si no reduïm les seves limitacions, prenent el toro per les banyes i ficant les lluites també en les batalles sindicals i en els marcs polítics on cadascú es troba.

Operació Estany 2

Amb la mobilització vam aturar-los

El 29 de febrer passat una nova visita a Banyoles de la policia antiterrorista a les ordres de l'Audiència Nacional s'enduia un altre –i ja era el tercer! (vegeu el número anterior de LI)- dels companys que el duo Aznar-Acebes i l'Audiència Nacional van voler convertir ara fa un any en “terroristes islàmics” amb “armes químiques” per intentar justificar la seva participació en la guerra de l'Iraq -vaja, el cèlebre Escamot Dixan-. Una vegada més la detenció responia a una suposada petició d'extradició d'Algèria que ningú no sap com ni quan ha aparegut. Aquest cop la resposta de la Plataforma Aturem la Guerra de Girona – que ha mantingut la campanya per aconseguir l'arxiu definitiu de l'Operació i la llibertat dels dos companys que encara són a la presó a Madrid- va ser rapidíssima, amb una concentració immediata davant la comissaria de la policia nacional i els jutjats de Girona, i una roda de premsa l'endemà que anunciava noves mobilitzacions. I 4 dies després, a Saragossa, sense ni arribar a Madrid per declarar davant la magistrada Teresa Palacios, en

Djamel era alliberat i el procés d'extradició arxivat. La identitat que figurava en l'ordre de detenció ni tan sols coincidia amb la d'en Djamel; però tampoc el sabó sembla una arma de destrucció massiva, i l'Operació Estany continua cuejant.

Això: amb la mobilització vam aturar-los, com amb la mobilització exemplar d'un dissabte hem aturat el PP. Però sense abaixar gens la guàrdia; només continuant mobilitzats impedirem –al nou govern i al d'abans- que agitin una vegada més el fantasma del terrorisme islàmic per criminalitzar treballadors immigrants usant els nostres morts de la seva guerra. I en concret per l'Operació Estany, ara toca exigir als partits parlamentaris que es reclamen de l'esquerra que duguin a la pràctica el suport a la campanya al qual es van comprometre quan eren a l'oposició: Youb i Mohamed, llibertat! No a l'extradició a Algèria! Arxivament definitiu de l'Operació Estany! Ni amb ONU ni sense: retirada immediata de les tropes d'ocupació de l'Iraq!

Tralla (Girona)

MOVIMENTS

8 de març

Pels drets de les dones treballadores: lluitem contra la precarietat laboral

En aquest 8 de març, les dones treballadores seguim patint la pèrdua de drets laborals i socials. En aquest suposat “primer món” la dona té uns drets conquerits, fruit de llargs anys de lluita, que amb les polítiques neoliberals d'aquest govern de la guerra, del *Prestige*, del Pla Hidrològic Nacional (PHN), de la no resposta política i social als assassinats de dones..., estan patint un fort retrocés. La precarietat laboral afecta de ple als joves i als treballadors i treballadores immigrades i a les dones. Ens alguns tancaments d'empreses, com la *SAMSUNG*, les persones acomiadades són majoritàriament dones. Això significa que:

· Aquesta precarietat laboral és, per a moltes dones, la porta d'entrada a l'exclusió social, doncs aquest model de les privatitzacions

de recursos i serveis, (escolars, sanitaris, de cura de les persones grans i discapacitades...) fa que malgrat la llei, la pràctica dels drets assolits sigui pura fantasia.

· Als mal anomenats països del tercer món, l'explotació de la infància és una constant i, la dona, encara relegada a la mera funció reproductora, si aconsegueix treball és com a mà d'obra esclava en empreses (moltes d'elles deslocalitzades d'Occident), on treballen en unes condicions inhumanes de 12 o més hores al dia, sense cap regulació laboral, social o sanitària. Les maquil·les de Sudamèrica o el tèxtil a Marroc, on per cobrir les demandes consumistes d'Occident, dones en estat avançat de gestació han de treballar dobles i triples jornades (referència tretada de *El Periódico*) en són uns exemples. Dones que viuen situacions iguals a les que

van viure fa gairebé 100 anys les 130 companyes de la *Fabrica Cottons de Manhattan*, assassinades per lluitar per les 8 hores laborals i un salari digne, un 8 de març, convertit avui en el Dia Internacional de la Dona Treballadora.

La resposta a aquesta situació de pèrdua de drets, de precarietat, de sobreexplotació, passa per prendre una veritable consciència de dones treballadores, i per la lluita constant per la defensa quotidiana dels drets. Cal que no ens confonguin amb discursos perversos sobre la igualtat, mentre ens planifiquen un model social que segueix utilitzant a les dones com a generadores gratuïtes de serveis.

8 març 2004

**Per un treball digne: jornada laboral de 35 hores setmanals. Contractes indefinits
Davant els tancaments i acomiadaments, Nacionalització amb control obrer
Plens drets per els/les Treballadors/es immigrants/des. Fora la llei d'estrangeria
Serveis públics: escoles bressol públiques i gratuïtes, cobertura sanitària i social
Pública i gratuïta per a tothom**

Constitución europea

Campanya del NO!

En l'ESPECIAL LI-46 de desembre publicàvem íntegrament la declaració de la LIT-CI al Fòrum Social de París. Posteriorment l'hem reeditat, per la qual cosa considerem prou coneguda la nostra posició en relació a aquest atac imminent del Capital contra la població europea (es pot consultar aquest text a la nostra adreça electrònica). Tot seguit informem succintament de l'evolució d'aquesta Campanya, a la qual pertanyem com una força política més, les dificultats en que es troba i els reptes que té per davant.

L'Assemblea Constituent de la campanya unitària NO A LA CONSTITUCIÓ EUROPEA DEL CAPITAL I LA GUERRA en l'àmbit dels Països Catalans se celebrà el 26 de novembre a Barcelona fruit de la convocatòria de les Jornades

preparatòries del FSE de París, organitzades pel XMG (Xarxa de Mobilització Global). Va ser el punt de partida a l'Estat espanyol on les més de 60 persones que representaven un ampli ventall d'organitzacions

i col·lectius van acordar: elaborar un Manifest de la campanya, l'àmbit territorial, un funcionament

assembleari i, a més, proposar una primera trobada estatal. Aquesta se celebrà els dies 6, 7 i 8 de desembre a Madrid i perfilà un calendari d'actuacions i uns eixos per elaborar un Manifest en aquest àmbit.

La campanya havia arrancat amb força i amb vocació de coordinar-se tant a nivell europeu com en els diferents àmbits de l'Estat espanyol. Però l'impuls nascut al caliu del FSE aviat va ser refrenat per les alarmes dels aparells oficials que veien compromès el seu SI o SI crític a la Constitució europea. La tàctica va ser la vaga de braços caiguts: la segona reunió estatal, celebrada a Barcelona el 7 de febrer, no va poder aprovar el Manifest del seu àmbit com estava previst perquè des de Madrid, que n'havia quedat encarregat, no es portava ni un esborrany (per no haver no hi havia ni ordre del dia previ i la reunió va escurçar-se a la meitat).

Què és la Consulta Social Europea?

La CSE és una proposta per a que el dia 13 de juny, coincidint amb les eleccions europees i possiblement amb els referèndums en diversos països, es votin paral·lelament i extraoficialment unes preguntes sobre la democràcia, les necessitats socials i la Constitució europea. Lògicament això comporta prèviament un procés de difusió, d'organització, que es vol de base, i de participació col·lectiva.

Lluita Internacionalista critica aquesta iniciativa per reformista, per més que alguns la vulguin vestir d'antisistema. Per a nosaltres és autoenganyar-se el fet de creure en "l'exercici de la democràcia" convivint amb la Llei de Partits o la "pràctica d'alternatives que facin possible un altre món" dins d'aquest món imperialista. La inclinació

"propositiva" de la CSE, a costa de la part crítica, debilita la vessant de lluita, ja per alguns jutjada "d'impossible", i pot ser adreçada fàcilment cap a l'utòpic camí d'esmenar aquesta Constitució.

La CSE es presenta com la continuïtat de la Consulta del Deute Extern, però creiem que els contextos de les dues són ben diferents: si la CDE podia suposar en el seu moment una difusió d'un tema que era aliè als partits polítics, ara la CSE serà defugir d'un debat polític ja encetat deixant el terreny lliure al SI o SI Crític a la Constitució europea, quan tampoc el boicot a les eleccions ni al referèndum no és viable. El dia 13, ens agradi o no, hi haurà unes eleccions i possiblement un referèndum sobre aquesta qüestió, i del que es tracta és de

que aquest missatge retoni als carrers i a les urnes. No podem actuar com si res no estigués passant o es tingués tot el temps del món.

La CSE és part integrant de la Campanya contra la Constitució europea i hem de reconèixer que davant la paràlisi de molts lluitadors, atrapats entre la posició oficial dels aparells als quals pertanyent i la seva voluntat, en aquests moments és de les parts més actives d'aquesta. En tot el que serveixi per a l'avenç de la campanya estarem junts, però no podem participar o coincidir amb uns plantejaments que, de segur, seran aprofitats per la socialdemocràcia en la seva operació de captació i maquillatge (Fòrum de les Cultures).

Als Països Catalans, encara que ja s'havia aprovat un Manifest amb més de 40 adhesions diverses i que es va realitzar la presentació de campanya el 22 de febrer a la Plaça. Sant Jaume, es va donar un procés semblant: es desactivava la campanya i es desdibuixava la negativa frontal al projecte de Constitució. Així s'entenen les rectificacions "donde dije digo Diego" al Manifest dels PPCC presentades fora del termini acordat, que es podrien considerar de debat puntillista sinó posessin en perill el que ja s'ha aconseguit ni provoquessin la paràlisi de la campanya. Pretenien preparar el SI crític per al moment del referèndum, substituint ara el NO rotund per un de dubtós.

En aquesta tasca esmorteïdora els aparells han trobat un medi auxiliar: recolzar la CSE com a forma d'evitar la politització de la campanya, tot mantenint una calculada ambigüïtat respecte l'abstenció o el vot nul el 13 de juny. Així els activistes de la CSE estant veient com els hi van incorporant consignes reformistes d'elaboració d'una altra Constitució alternativa, que al final quedarà amb la defensa d'una inclusió d'alguns punts en el projecte actual de Constitució. Però el marge per al reformisme és ben escàs, les multinacionals i la burgesia europea, a través dels seus Estats, tenen molt clar el que volen: donar un nou pas dels tractats econòmics i de seguretat anteriors, aquest cop institucionalitzant-lo "democràticament".

Li queda a la Campanya començar a caminar, utilitzant les eines de les quals s'ha dotat difonent el Manifest redactat, connectar amb les diferents mobilitzacions intentant incidir-hi i unir forces sense exclusivismes de tenir el monopoli de la contestació a aquest projecte, cara a crear un moviment polític als PPCC i a la resta de l'Estat que conjuntament amb les altres mobilitzacions europees faci front a l'Europa del Capital i la Guerra.

Cristina Mas i Jaime Quinto

PER UNA CANDIDATURA DEL NO A LA CONSTITUCIÓ EUROPEA

per una europa del treballadors i els pobles

El 19 de febrero apareixia el número 0 del butlletí per la candidatura. Es presentava en aquests termes:

"Davant les properes eleccions europees en nombrosos països d'Europa s'impulsen **candidatures pel No a la Constitució de la UE**, amb l'objectiu de rebutjar l'Europa dels monopolis i els estats, l'Europa del capital i la guerra, **per una Europa dels treballadors i dels pobles**.

Nosaltrs participem pel moment unitari pel "No a la Constitució Europea del capital i la guerra", però és evident que dins d'aquest moviment pot ser-hi qui no veu la necessitat d'una candidatura que doni una expressió política a les eleccions de juny. Precisament aquesta és la nostra proposta: impulsar des d'ara una candidatura que prengui una definició clara per l'Europa dels pobles i els treballadors, pel No a la Constitució de la UE.

Volem que aquest sigui un procés obert a tothom qui hi tingui interès, i que impulsi un debat necessari a l'esquerra.

Organitzacions convocantes

Lluita Internacionalista, Partit Comunista del Poble de Catalunya, Aixec Comunista per la Independència.

Persones i organitzacions que participen en el debat

Els Verds i més, Diego Rejón (membre del Comitè d'Empresa de Seat i del Secretariat Permanent de la Federació del Metall de Catalunya de CGT), Ángel González (expresident del Comitè d'Empresa de Telefònica de Girona y membre de la Comissió Executiva de la Intercomarcal de Girona de CCOO), Vítor Cabral (membre de la Plataforma Nunca Más de Catalunya), Tià Salellas (advocat), Josep Marco..."

Posteriorment s'hi ha afegit el Bloc d'Esquerres de Catalunya (BEC) procedent d'una ruptura d'ERC, i s'ha decidit impulsar la recollida de signatures individuals.

La no-adhesió d'IU (EUiA)

Quizás, quizás, quizás

Entre algunes absències sonades en la llista d'adhesions a la Campanya hi ha la d'EUiA que, a través d'un dels seus integrants ha explicat, la seva posició: ni adherir-se ni no adherir-se: **esperar** (a menys de 3 mesos de maig i haver participat en l'inici de la Campanya!). Segons un correu tramés a la llista de la Campanya, la resposta està condicionada al debat i a que els "òrgans màxims

de decisió d'EUiA" la prendran passades les eleccions generals.

Ens preguntem, és que el resultat d'aquestes variarà el Projecte de Constitució europea a ratificar pels "líders europeus" a Roma el 9 de maig? És que el PSOE, suposant que formés govern després, es pronunciarà contra aquest Projecte? No! El PSOE ha deixat clara la seva posició: en l'escrit de la "Delega-

ción Socialista Española en el Parlamento Europeo” no només considera “La Convención Europea ha sido un éxito” sinó que se n’atribueix l’autoria “sobre la base de su documento de posición *Una Constitución Europea por la paz, la solidaridad y los derechos humanos* (gran parte de cuyas propuestas estan reflejadas hoy en el Proyecto de Constitución)”.

Què pot canviar doncs? Si IU-EUiA no ha definit encara la seva postura sobre la Constitució Europea és perquè subordina tota la seva política a la formació d’un hipotètic govern de coalició amb el

PSOE. És un altre exemple de com la prioritat és aconseguir càrrecs, i no defensar una política basada en els interessos dels treballadors i dels joves. Això no és cap sorpresa, però ¿què farà *Rojos i Roges* o *Corriente Roja* davant les eleccions? Subordinar-se a la disciplina electoral com marquen els estatuts d’IU? O mirar cap a una altra banda com van fer a les autonòmiques o les municipals? Millor esperar... si no formen govern amb el PSOE ja no estaran tant compromesos. Tot un exemple del que és l’**electoralisme** en estat pur!

ÚLTIMA HORA:

De la reunió preparatòria del Fòrum Social Europeu de Londres ha arribat la consigna de “reconvertir” la jornada del 9 de maig en “una jornada de mobilitzacions descentralitzades”. També informen que per aquesta data a Roma no es celebrarà la manifestació prevista sinó unes jornades. Ho justifiquen per “una pèrdua d’expectatives” davant “la crisi oberta sobre la qüestió del repartiment del poder de la UE”.

¿Qui i amb quina autoritat es reuneix per, en comptes de coordinar i impulsar la resposta a nivell europeu, traire una convocatòria assumida unànimement i des de fa mesos? No cal que citem documents, de tots és coneguda la jornada europea de mobilització del 9 de maig coincidint amb la Conferència Intergovernamental Europea en la qual tenen prevista l’aprovació del Projecte de Constitució europea.

Des d’alguns sectors de la campanya ja s’apuntava a la ralentització argumentant que si es retardava la signatura del projecte significaria un temps avantatjós per difondre els seus continguts. La difusió no s’està fent, s’ha desaprofitat repartir el Manifest en els actes electorals, tal com s’havia decidit, i ara seguint el joc a la diplomàcia secreta dels governs es decideix seguir esperant, a molt estirar convocant jornades de debat, però no connectant amb la població.

Cridem a les diverses assemblees de la campanya a mantenir la convocatòria de la manifestació pel 9 de maig, desautoritzant i revocant als reunits de la preparació del FSE de Londres, i que es posin a la feina ràpidament. Confiam que en altres països es produeixi una reacció similar.

Palestina

El mur

Israel està intentant justificar la construcció del mur sobre Cisjordània com una operació de seguretat que busca la separació de les poblacions palestina i israeliana per evitar la infiltració de suïcides. El partit laborista fins i tot se l’apunta com un triomf, adduint que el Likud de Sharon ha hagut d’acceptar, per fi, una frontera. Res més lluny de la realitat. El mur és un altre instrument de colonització i el seu objectiu és el mateix que el que ha guiat l’Estat d’Israel des de la seva fundació: expulsar el poble palestí de la seva terra i annexionar-la, neta, a la “llar nacional” jueva.

La primera fase de la construcció del mur ja ha suposat l’annexió de facto de terra palestina i una depauperació sagnant de la seva població (veure requadre): els camperols han perdut les terres i bona part dels recursos d’aigua i les restriccions de moviment impedeixen als treballadors arribar a la feina. El resultat és un índex d’atur que supera el 80%, producte d’una política que a Palestina es coneix com el “pla dels estòmacs buits”.

Robatori de terres i expulsió forçada

El cas de Qalqilia és la mostra més clara d’aquesta política: els seus 42.000 habitants viuen en una gàbia gegantina, perquè el mur encercla la ciutat per tots els costats. Només queda una porta d’accés, sota control militar israelià. Les terres de Qalqilia (entre les més productives de Cisjordània) han quedat a l’altra banda del mur i els camperols no hi tenen accés. Tampoc no hi ha cap oportunitat de feina. Les famílies sobreviuen amb una mitjana de 150 dòlars mensuals. L’Ajuntament reconeix que 3000 ciutadans de Qalqilia han marxat de la ciutat a rel de la construcció del mur.

El traçat del mur és serpentejant perquè respon a aquest projecte de conquesta: passa per on sigui per integrar gairebé tots els

de conquesta

assentaments de colons, que quedaran annexionats de fet a Israel. Dins la primera fase de construcció el mur ja s'ha empassat el 15% de terra de Cisjordània: les zones atrapades entre el mur i la Línia Verda (frontera imposada després de la Guerra dels Sis Dies, el 1967) han estat declarades per Israel "zona tancada", de manera que els seus residents han d'aconseguir un permís especial per quedar-se a la seva terra.

La pròpia estructura del mur és també la més adequada per la colonització: es tracta d'una xarxa

de control mòbil que s'està creant sobre el terreny d'acord a criteris de control de recursos. El mur s'està construint alhora en diferents punts inconnexos. Israel ha aixecat un mur de formigó de vuit metres d'alçada (el doble que el mur de Berlín), amb torres de vigilància i càmeres de seguretat a Qalqilia, Tulkarem i Jerusalem Est. A més té les anomenades zones "buffer" (d'amortiment), amb un ample d'entre 30 i 100 metres, amb tanques electrificades, detectors, metralladores automàtiques sensibles al moviment i patrulles militars.

En d'altres zones, en canvi, el mur consisteix d'una doble tanca electrificada de tres metres d'alçada amb una trinxera central, que està projectada en diverses fases, cadascuna de les quals entra més endins del territori de Cisjordània. Israel ha construït en

alguns casos portes al mur, però aquestes –quan n'hi ha– no són sinó un reforç de l'estructura de checkpoints militars que impedeixen el lliure moviment de la població palestina.

Tancats en tres ghettos

Sota aquesta estructura, el mur es converteix en una xarxa de control que avança ràpidament: hi ha diversos plans (una segona fase del mur ja aprovada pel govern, i diversos projectes de l'exèrcit sobre la taula) que preveuen tancar la majoria de la població palestina en tres grans ghettos. El ghetto nord (veure mapa), comprendria les ciutats de Jenín, Tulkarem, Qalqilia, Nablus i Ramallah. El mur ja està construït entre Jenín i Qalqilia i els

Les xifres de la barbàrie

El mur avui

- **200.000 palestins** dels districtes de Jenin, Tulkarem i Qalqilia estan directament afectats pel mur
- **11.500 palestins, de 16 pobles**, estan atrapats entre el mur i la Línia Verda (frontera de la guerra de 1967)
- **10 assentaments** han estat annexionats de fet a Israel amb el mur.
- **50 pobles palestins** han perdut la seva terra més fèrtil, que ha quedat a l'altre costat del mur. Unes **3.200 famílies** palestines camperoles han perdut el seu mitjà de subsistència.
- **Uns 50 pous d'aigua i 299 cisternes** han quedat destruïdes o aïllades pel mur. **25 poblacions** sobreviuen amb tancs i aigua de pluja.
- **Més de 102.000 oliveres** han estat desarrelades al pas del mur i revenudes al mercat israelià. **10.000 caps de bestiar** han quedat sense pastures.
- **Més de 300 edificis** (fàbriques, botigues, cases, escoles, mercats) han quedat destruïts pel mur.
- La confiscació de terres, la destrucció i les restriccions a la llibertat de moviment suposen la pèrdua de **6.500 llocs de treball**

El mur demà... si no l'atorem:

- La població de Gaza i Cisjordània viurà només en el **12% del territori de la Palestina Històrica**
- El **16% de palestins de Cisjordània** quedaran a l'altre costat del mur: atrapats entre la paret i la Línia Verda. El mateix passarà amb **200.000 palestins** de Jerusalem Est, que quedaran aïllats de la resta.
- El **98% de colons** quedaran al costat israelià del mur, a les zones annexionades de facto
- **Des de 1994** una barrera aïlla Gaza de la resta del món. El mur no és una idea nova.
- El mur costarà **3,4 bilions de dòlars**
- L'extensió del mur serà de **730 quilòmetres**

Fonts: Oficina de l'ONU de Coordinació de l'Ajuda Humanitària, Centre Palestí de Drets Humans, PENGON. Per informació actualitzada: www.stophthewall.org

plans del govern preveuen que s'estengui fins penetrar al cor de Cisjordània per incloure els assentaments d'Ariel i Qedumim. Un altre ghetto s'està construint a Jerusalem, on el mur tanca la ciutat sagrada i l'anell d'assentaments que l'envolten. El districte perdrà el 90% de la seva terra si es duen a terme els plans del govern. Betlem i Hebron són les ciutats que formarien el ghetto sud: la tomba de Raquel ja és inaccessible per als palestins, perquè el mur a Betlem s'erigeix als principals llocs sagrats.

L'impacte social i econòmic d'aquest projecte és previsible, si no l'aturem. De fet, el mur no és una idea nova: des de 1994 1,3 milions de palestins viuen empresonats a la franja de Gaza per murs i filats. Com a conseqüència del tancament imposat pel mur (els treballadors palestins no poden accedir a Israel, i l'entrada i sortida de mercaderies està totalment controlada) a Gaza

ja s'estan produint problemes de desnutrició. Des del 2002, a més, Israel està construint l'anomenat mur d'acer a la frontera de la franja amb Egipte. El mur, de 8 metres d'alçada, ha causat una destrucció brutal a la població de Rafah.

El passat 1 de març centenars de milers de palestins van participar en una vaga general amb manifestacions massives per exigir l'enderrocament del mur. Intentaven d'aquesta manera pressionar el Tribunal de L'Haia perquè declarés il·legal la seva construcció. El cert és que els governs occidentals han tingut fins ara una política de suport manifest al projecte: l'ajuda econòmica nordamericana, de la qual Israel és el principal receptor mundial, és imprescindible per a la construcció del mur. La UE manté els acords de comerç preferent amb Israel, ha declarat que el mur no és un problema de drets humans sinó polític, i ha exigint que el Tribunal es declari incompetent en l'assumpte. L'Haia no resoldrà el problema: l'única esperança real és que les mobilitzacions internacionals contra l'ocupació a l'Iraq i Palestina, com les que preparem pel 20 de març, siguin prou fortes per imposar un canvi de política. Cal anar més enllà de les paraules i exigir mesures efectives, com el trencament de relacions diplomàtiques i el bloqueig econòmic d'Israel.

Cristina. Barcelona

Les paraules de la vergonya

Ehud Barak (Partit Laborista israelià): "No hi ha cap explicació perquè Israel no construeixi una tanca deu metres més alta -referint-se a Gaza- tancant el pas a Israel i als assentaments"

Ron Nahman (alcalde de l'assentament d'Ariel): "No he parlat recentment amb el Primer Ministre, però el mapa del mur, l'assaig que vostè veu aquí, és el mateix mapa que em va ensenyar Sharon el 1978".

Javier Solana (responsable Política Exterior i de Seguretat Comuna de la UE): "la Unió Europa creu que la demanda d'un dictamen a la Cort Internacional és inapropiada, perquè no serà un ajut per als esforços d'ambdues parts per relançar el diàleg polític".

Fernando Mújica (Defensor del Pueblo): "El terrorisme palestí legítima la tanca. Israel s'ha de defensar".

Ja téns la samarreta? Demana'ns-la

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-38-2100220515** (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@telefonica.net

<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LI-T-GI).

LI